

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 7^{ου} ἔτους τῶν ἀ' Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὄσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^η παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἡ ἑορτὴ εἶχε διέλθει εὐφροσύνως, οὐχὶ ὁμως καὶ τόσοσ ὅσον ἂν οἱ Κερανδάλ συμμετεῖχον αὐτῆς.

Τὸ Πενοὲ δὲν ἀντεπροσωπεύθη κατ' αὐτὴν. Πολλὰ ἐπ' αὐτοῦ διηγοῦντο! Ἡ δικαιοσύνη ἐπελήφθη ἤδη τῆς ὑποθέσεως.

Ἐκαστος ἔλεγε τὴν γνώμην του. Ἐν γένει δὲ πάντες ὠκτερον τοὺς κατηγορουμένους.

Ἄλλως τε πιθανὸν πάντα τὰ θρυλούμενα νὰ ἦσαν ψεῦδη.

Οὕτως, ἔλεγον ὅτι ὁ μαρκήσιος δὲ Φοντερόζ ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου. Ἄλλὰ μήπως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐφρονεῖτο καὶ ὅλος τυχαίως;

Ὁ Κλαύδιος ἐφρικίασεν.

Ὑπῆρχε λοιπὸν καὶ ἄλλο ἔγκλημα βαρύνον αὐτούς! Μήπως δὲν ἤρκει ἓν; Ἄνεμνήθη μυρίαν περιστάσεων, ἐφ' ὧν δὲν εἶχε προσέξει. Ἐνεθυμήθη τὰ σημεῖα τῆς συνενόησεως μεταξὺ Κορεντινοῦ καὶ Ἰακώβου, ὅτε ὠμίλουν περὶ τῶν Φοντερόζ καὶ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν!

Οἱ διαβάται ἐξηκολούθουν ὀλονὲν διερχόμενοι, λέγοντες ἕκαστος τὴν γνώμην του.

Ἡ Μαριάννα ἦτο παράφρων! Ἄλλ' ἡ νόσος τῆς αὐτῆς δὲν ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς πρωΐας ἐκείνης.

Ἐπασχε πρὸ ὀκτῶ ἢ ἐννέα ἐτῶν τοῦλάχιστον, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου τῆς.

Περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐγένετο λόγος εἰμὴ περὶ τοῦ ἐν τῷ πανδοχείῳ συμβάντος, ὅπερ ἀπασχολεῖ τοὺς πάντας.

Πάντες ὁμως ἦσαν δυσηρεστημένοι διὰ τοῦτο.

Αἱ κόραι ἔλεγον:

— Ἄ! ἂν ὁ Κορεντινὸς ἦτο ἐκεῖ!

— Ἡ μόνον ὁ Ἰακώβος, ἔλεγον οἱ ἄνδρες.

Αἱ καλαὶ γυναῖκες ὠκτερον τὴν Μαριάνναν.

Τοιοιουτρόπως ὁ Κλαύδιος ἤκουε μᾶλλον ὕβρεις καὶ αἰτιάσεις κατὰ τῆς χωροφυλακῆς καὶ τοῦ Μισό, τοῦ Λεσγιδοῦ καὶ τῶν δικαστικῶν, ἢ μομφὰς κατὰ τῆς οἰκογενείας του.

Βαθμηδὸν οἱ διαβάται ἠραιώθησαν.

Δὲν ἀγαπῶσι νὰ πλανῶνται ἀνά τὰς ὁδοὺς τὴν νύκτα εἰς Μορβιάν. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἡ ὁδὸς ἐμεινεν ὅλως ἔρημος.

Ὁ Κλαύδιος τότε ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ τῆς κρύπτῆς του.

Ἠκολούθησε τὴν ὁδὸν, εἰς ἣν συνήντησε μίαν βραδύνασαν ἄμαξαν καὶ δύο μεθύσους κλονιζομένους ἐκ τῆς πόσεως τοῦ ἀφθόνου οἴνου.

Τέλος εἰσῆλθε δειλὸς ὡς κακοῦργος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου.

Αἱ αἰθουσαι ἦσαν ἔρημοι πελατῶν.

Αἱ θεραπεῖαιδες πυρετωδῶς ἤδη εἰργάζοντο εἰς τοποθέτησιν τῶν πραγμάτων ἐν τῇ θέσει αὐτῶν.

Ἡ κυρὰ Νικόλ ἐπετήρει, ὡς τὴν πρωΐαν, τὴν καλὴν τῆς ὑπηρεσίας ἐκτέλεσιν, τὸ μέτωπόν τῆς ὁμως ἐρρυτιδούτο διατελοῦσης ὑπὸ τὸ κράτος βιαίας συγκινήσεως.

Ἰδοῦσα τὸν Κλαύδιον ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς.

— Ἐπὶ τέλους! εἶπεν αὐτῷ, τὸ εἴξευρα ὅτι θὰ ἐπανέλθῃς. Θέλεις νὰ τὴν ξαναἰδῆς. Δυστυχισμένα παιδιὰ!

Καὶ καλοῦσα τὸν Νιότ:

— Πήγαινε! ὀδήγησε τὸν Κλαύδιον εἰς τὴν ἀσθενητῆ του.

Ὁ νεανίας ἠρώτησε δι' ἐνὸς βλέμματος τὴν Νικόλ:

— Πῶς εἶναι; Κακά! Ἄλλ' εἶναι νέα καὶ ζωηρά. Θὰ σωθῇ. Πήγαινε λοιπὸν!

Ὁ Κλαύδιος δὲν ἀνέμενε νὰ τὸ ἐπαναλάβωσιν.

Ἡ κροελή ἐφαίνετο κοιμωμένη ἀλλὰ δὲν ἐκοιμᾶτο. Ἦν ἀναίσθητος.

Διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος ἐγκεφαλικῆς πυρετοῦ.

Ὁ Κλαύδιος δι' ἐνὸς βλέμματος ἠνόησε τὸν κίνδυνον.

Ἡ ἀσθενης ἦτο ἀληθῶς νέα καὶ ἰσχυρά, ἀλλ' αἱ ἀλλεπάλληλοι συγκινήσεις, ἃς ὑπέστη ἀπὸ τινων ἐβδομάδων εἶχον διασεισῆσαι τὴν ἀνθηρὰν ἐκείνην ὑγείαν.

Ὑπερήφανος καὶ σοβαρὰ, εἶχε συγκρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησιν, τὰς ἀγωνίας καὶ τὰς ὀδύνας τῆς.

Μόνον τὴν προηγουμένην ἡμέραν, εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἐλβέν, ἐξερράγησαν αἴφνης ἡ ὀργὴ καὶ ἡ θλίψις αὐτῆς ὑπὸ τὴν ὕβριν τῶν ἐρωτικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ κόμητος δ' Ἀμβαρῆς πρὸς τὴν δεσποσύνην δὲ Φοντερόζ.

Ὁ Κλαύδιος ἐξήτασεν αὐτὴν μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐπελήφθη τῆς θεραπείας.

Ὅτε ἡ ξενοδόχος μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἠρώτησεν αὐτόν:

— Ἐχεις δίκαιον, κυρὰ Νικόλ, εἶπεν αὐτῇ. Θὰ ζήσῃ. Θὰ τὴν σώσωμεν!

— Τὴν ἀγαπᾶς, δὲν εἶναι ἀλήθειά;

— Φεῦ! ἐψιθύρισε ὁ Κλαύδιος καλῶν διὰ τῆς χειρὸς τὸ πρόσωπον καὶ ἀσπαζόμενος τὴν φλεγομένην χεῖρα τῆς Ζουάννας.

Ζ'

Ἐν τῷ σκότει.

Ἦν σχεδὸν μεσονύκτιον.

Εἰς Σαῖν-Ζιλδὰς, ἡ ἱστορία τῶν Κερανδάλ ἦν τὸ ἀντικείμενον τῆς συναναστροφῆς.

Ἡ μαρκησία δὲ Φοντερόζ ὠμίλει ὀλίγον ἠκροᾶτο χωρὶς νὰ δίδῃ τὴν γνώμην τῆς, πλὴν κακοῦργος χαρὰ ἐζωγραφίζετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

Οὐδέποτε ἐδέχθη τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους χωρικοὺς ὡς συγγενεῖς. Οἷα εὐκαιρία διὰ ν' ἀρνηθῇ αὐτούς!

Μετὰ τοιοῦτον θόριβον ἦσαν βεβαίως χαμένοι!

Ἄν ὑπελείπετο αὐτοῖς αἰδώς, εἶδει νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν τόπον ἐκείνον καὶ νὰ μεταβῶσιν ἀλλαχοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι, οὗς ἐξ ἐνοστικτοῦ ἐμίσει, θὰ περιυβρίζοντο, θὰ ἐξηυτελιζοντο καὶ θὰ κατεστρέφοντο.

Ἄν ὄντως ὁ ἐνοχος δὲν ἐζῆ πλέον, ἡ πρόληψις ὑπῆρχε, βαρύνουσα τοὺς ἀπογόνους.

Ὅπωςδὲποτε οὐδαμῶς ἐξετίμα αὐτούς ὥστε νὰ ἀναλογισθῇ ὅτι ἡ ἀτίμως αὐτῶν ἀντενάκλα ἐπὶ τοῦ οἴκου τῆς.

Δὲν ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τῆς μαρκησίας ὅτι δι' ἐλαχίστου μέρους τῶν εἰσοδημάτων τῆς, ἠδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ τὸ σκάνδαλον καὶ νὰ παρασιωπήσῃ τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην, ἥτις κατέστρεφε τοὺς ἀτυχεῖς ἐκείνους.

Δὲν ἤθελεν ἀρνηθῆ ἔν χαρτονομίσμα χιλίων φράγκων εἰς ἐπαίτην μοναχὸν δι' οἰονδήποτε μεμακρυσμένον ἔργον ἢ χημαιρικὴν προπαγάνδαν ἐθυσίαζε μεγάλα ποσὰ ἵνα συντηρήσῃ τὰ εὐσεβῆ ἔργα τοῦ ἐπισκόπου διὰ τὸ Πενοὲ ὁμως ἡ καρδία τῆς ἦν ξηροτέρα τῆς ἄμμου τῆς Ἀραβίας, σκληροτέρα καὶ τοῦ γρανίτου.

Ἄλλως τε οὐδαμῶς ἤθελε νὰ ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν τῆς. Διὰ τοῦτο οὐδὲ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ κατὰ τὸν φόνον τοῦ συζύγου τῆς ἐπόθει.

Σεισμὸς μόνον ἢ κεραυνὸς καταστρέφων ἐκ θεμελίων τὸ Σαῖν-Ζιλδὰς, ἤθελεν ἀπασχολήσῃ αὐτὴν ἀπὸ τῶν εὐσεβῶν ἀσχολιῶν τῆς καὶ τῶν λογαριασμῶν τοῦ οἴκου τῆς.

Καὶ ἴσως ἐτι πλέον!

Ὁ δ' Ἐστρέλ ἐθριάμβευεν ἐν μέσῳ ὁμων τῶν εὐγενῶν δὲ Πιρέλ, Φοντραίλ, καὶ Σαμβερζὸ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν χαρὰν του.

Κατὰ τὸ δεῖπνον ἡ Καικιλία, φθᾶσα ὀλίγον βραδέως, ἤκουσε τὴν γνώμην ἕκαστου.

Ἐκείνη ἦν ἐπιφυλακτικὴ.

Εἶς τινὰ λόγον τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις διὰ φράσεων πομπωδῶν ἐμέμφετο τῶν προστατευομένων αὐτῆς, ἀπήντησε ξηρῶς:

— Περιμείνατε!

— Ὑπάρχουσιν ὑπόνοιαι !
— Λόγοι δυστυχούς γυναικὸς παράφρονος !

— Πόθεν ἡ παραφροσύνη τῆς ;
Ἐπληττεν ἐλαφρῶς τὴν τράπεζαν διὰ τοῦ μαχαιριδίου τῆς.

Ἦσαν εἰς τὰ ἐπιδόρπια.
— Δύνασθε νὰ ἐγγυηθῆτε ὅτι θὰ εἰσθε εἰς τὰ λογικά σας μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας ; εἶπε κἄπως ὀργίλως.

Ὁ δ' Ἀμβραρὲς ἦν ἡσυχώτερος.
Ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ ἦν μᾶλλον χαρίεσσα δι' αὐτὸν ἢ πρὸ τῆς εἰς τὴν κρεο-λὴν ἐπισκέψεώς τῆς.

Βεβαίως ἡ Ζουάννα δὲν ἠθέλησεν ἢ δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ.

Ἔιχε σχεδὸν τι.
Ὅτ' ἀμετέβαιεν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ θὰ τῇ ὁμολόγῃ τὰ πάντα, τὴν καταστροφὴν τοῦ καὶ τὴν ὑποχρέωσιν, ἣν εἶχε νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνθρώπιν του διὰ γάμου, οὐτινὸς ἠθέλε μερισθῆ μετ' αὐτῆς τὰ πλοῦτη.

Ἀφοῦ ἡ ἐρωμένη του ἐτήρησε σιγὴν, τοῦτο ἐδήλου, ὅτι ἠγάπα αὐτὸν καὶ ἠννόει τὴν ἀνάγκην, εἰς ἣν εὐρέθη.

Ἡ βαρὼνι δὲ Φοντραίλ καὶ οἱ ἄλλοι ἐξεφράζοντο μετὰ θυμωσμοῦ διὰ τὰς παραδόξους ἐκείνας συμπτώσεις, διὰ τὴν παρουσίαν τῆς θελητικῆς παιδαγωγοῦ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον καὶ τὴν ἐκ τύχης συνάντησιν αὐτῶν εἰς Μορβιάν. Κατὰ βῆθος ὅμως ἀγωνία ἐφαίνετο ἀορίστως πλανωμένη μετὰ τῶν πάντων τῶν ξένων τῆς μακρησίας.

— Ἡμεῖς κελῶς ἐνεπνεύσθημεν νὰ μένωμεν φρόνιμοι, ἔλεγεν ὁ Μάξιμος τῇ ὑποκομήσῃ δὲ Ρεβίλ, ἣτις βεβαίως κάλλιστα συννοεῖτο μετ' αὐτοῦ. Πῶς θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία ;

Καὶ ἀνέπτυσσε τὴν προσφιλεῖ αὐτῷ θεωρίαν.

— Νὰ εὐρίσκηται τις ἐν τῷ κόσμῳ καὶ νὰ σπουδάζῃ μετὰ τινος φιλοσοφίας τοὺς χαρακτῆρας, τὰς φυσιογνωμίας, τὰ πράγματα, ἀπορεύων τὰς καταιγίδας, ἰδοὺ εἰς τί συνίσταται ἡ εὐδαιμονία.

— Μεταξὺ δύο, εἶπεν ἡ ὑποκόμησσα.
Ἐπίεσεν ἐλαφρῶς τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων τοῦ μετ' ἐμφαντικοῦ κινήματος τῶν ὀφθαλμῶν, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὁμολογίαν.

Ὅτε τὸ μεσονύκτιον ἐσήμανε, τὸ πᾶν ἐφαίνετο κοιμώμενον εἰς τὸν πύργον.

Εἰς τοὺς διαδρόμους οἱ ἀνημμένοι οἱ φρονιῶν κατὰ μακρὰς ἀποστάσεις ἀμυδρῶν φῶς διὰ τῶν χρωματισμένων ὑέλων.

Ἐξῶ εἶχεν αἶφνης ἐγερθῆ ἄνεμος διώκων τὰ νέφη, ἅτινα ἀπέκρυπτον κατὰ δικλείματα τὴν σελήνην.

Ἐπὶ τῶν στεγῶν οἱ ἀνεμοδείκται ἔτριζον.

Ἡ δεσποσύνη δὲ Φοντερόζ μελανὰ ἐνδεδυμένη, φέρουσα ἐπανωφόριον ἐκ γουναρικοῦ καὶ τὴν κεφαλὴν καλύπτουσα διὰ καλύπτρας ὡς αἱ Ἰσπανίδες, ἠνέωξεν ἡρέμα τὴν θύραν καὶ ἠκροάσθη.

Οὐδεὶς θόρυβος ἐκτὸς τοῦ πένοντος σφαιροῦ ἀνέμου προσέβαλε τὸ οὖς αὐτῆς.

Ἡ καταιγὶς ἐπροστάτευεν αὐτήν.

Ἐπανεκλείσει τὴν θύραν καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τοὺς ἀτελευτήτους διαδρόμους.

Φθᾶσα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πύργου, ἀντὶ νὰ κατέλθῃ διὰ τῆς μεγάλης κλίμακος, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς στραφεῖσα εἰς τινὰ πτέρυγα καὶ κατῆλθε διὰ στενῆς τινος κλίμακος λιθίνης εὐρισκομένης ἐν μικρῷ πυργίσκῳ καὶ ἀγούσης εἰς τὰ μαγειρεῖα.

Ἐκεῖ ἐπὶ ἐδράνου, ἐνώπιον τῆς ἐστίας, δύο ἄνδρες ἐκάθηοντο καπνίζοντες ἡσύχως τὰς καπνοσύριγγας αὐτῶν, ἃς ἔσβεσαν ἀκούσαντες τὰ βήματα τῆς νεαρᾶς αὐτῶν κυρίας.

— Εἰσθε ἔτοιμοι ; ἠρώτησεν αὐτούς.

Ἐκεῖνοι ἠγέθησαν.

Ὁ εἰς τούτων ἦν ὑψηλὸς καὶ κάτισχνος.

Ἦτο ὁ Σακορράφας.

Ὁ ἕτερος κἄπως εὐτραφέστερος, ἦν ἐπίσης παραδόξου μορφῆς.

Ἦτο ὁ Βινίξ.

— Ἐχετε ὅ,τι χρειάζεται ; ἠρώτησεν ἔτι ἡ Καικιλία.

— Ὅλα, δεσποινίς μας, ἀπήντησεν ὁ ἱπποκόμος.

— Κελῶς.

Ἐσιώπησε καὶ ἠκροάσθη πάλιν.

— Εἶναι μακρὰν ; εἶπεν.

— Εἰς τὸ ἔλος τῆς Ρονδελάνδης, εἶπεν ὁ Ζεαννῖνος.

— Δὲν ἀπατάσαι ;

— Ὅχι.

— Ὅτ' ἐπανεύρης τὸ μέρος ;

— Βεβαίως.

— Ἐτήρησες τὸ μυστικόν ;

— Εἰμποροῦσα νὰ προδώσω τοὺς Κερανδάλ ; Μὲ ἀνέθρεψαν, δεσποσύνη.

— Κελῶς ἐπραξες. Ὅτ' τοὺς σώτης καὶ πάλιν. Δὲν πρέπει νὰ εὕρῃ οὐδεμίαν ἀποδειξὴν ἢ δικαιοσύνην ὅταν θὰ ἔλθῃ. Ὅτ' εἶπουν τότε, ὅτι ἦσαν λόγοι παράφρονος ! Οἱ Κερανδάλ εἶναι συγγενεῖς μας, Ζεαννῖνε ! Τὴν ἄλλην, τὴν δυστυχῆ, ἣτις ἀπόλεσε τὴν περιουσίαν τῆς θὰ τὴν συνδράμω.

Ἦτο ἡρωικὴ ἢ ταλαίπωρος Καικιλία, παλιούσα μόνη κατὰ τοσοῦτων κωλυμάτων, ἀποδίδουσα τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ κακοῦ, γενναϊόφρων ὡς βασιλίς, γλυκεῖα ὡς ἄγγελος.

Ὁ Ζεαννῖνος καὶ ὁ Βινίξ ἠθέλον νὰ ριφθῶσι πρὸ τῶν ποδῶν τῆς καὶ νὰ ἀσπασθῶσι τὸ κράσπεδον τῆς ἐσθῆτός τῆς.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ἰδῶ τὴν τιμωρίαν του... δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποθάνῃ ἄνευ ἐμοῦ ; Πρὸς τί ἡ αὐξήσις αὐτῆ τῆς σκληρότητος ; Δὲν ὀμιλεῖς ;... συγχύζεσαι ;... δὲν δύνασαι νὰ ὑπερασπισθῆς ; Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μοῦ χαρίσης τὴν ζωὴν του, διότι εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν πλεονεξίαν σου... σοῦ ζητῶ μόνον νὰ μὴ με φέρῃς νὰ ἰδῶ τὸν θάνατόν του.

— Πριγκίπισσα, σὰς φέρω εἰς τὴν μητέρα σας, εἰς τὴν τιμὴν μου, ὡς ἱππότου.

— Καὶ τολμᾶς νὰ ὀμιλήσῃς ; Σιώπα, μὴν ἐπιορκῆς... Εἰπέ ὅτι εἶσαι ἀνοικτίρμων... θὰ σοῦ πιστεύσω... δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ βλάψω... Τί σὲ ὠφελεῖ νὰ προσποιήσῃς τὸν τίμιον ; Ὡ πόσοι ἄνθρωποι !.. Τί πλῆθος !..

— Ποῦ ;... ἠρώτησεν ὁ ἱππότης παρατηρῶν περὶ αὐτόν.

— Πόσοι ἄνθρωποι τρέχουν εἰς τὴν πλατεῖαν, καὶ οὐχὶ ἐξ αἰσθήματος οἴκτου... Μὴ πιστεύετε... προσποιούνται... ἀλλ' εἶναι ἀσυνέτως περίεργοι, γελῶντες προθύμως ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ αἵματος, καὶ κλαίοντες ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς κλίμακος, ἡ ὁποία φέρει εἰς τὴν ἀγχόνην...

— Ἄλλ' εἰμεθα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Σωτήρος...

— Ἄλλ' αὕτη εἶναι ἐορτή... Οἱ κώδωνες ἠχοῦσι, καὶ ἀγνοεῖται διατί, ἴσως ὅπως προσκαλέσωσι τὸν θεὸν μάρτυρα... Σταθῆτε!.. σιωπῆ! Οὐαί, ἂν ἰδῆ αὐτόν!... Κύτταξε τὸν δῆμιον... Νεῦει χαμαὶ ὡς οἰκτεῖρων... ἀλλὰ δὲν βλέπεις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὴν ἀστραπὴν τῆς μοχθηρίας, τὴν χαρὰν, διότι τείνει τὴν χεῖρα καὶ καταστρέφει ;... ἐπὶ τῶν χειλέων του ἔχει τὴν λέξιν ἀδελφός... ἀλλὰ δὲν διακρίνετε ἀόριστόν τι μείδιμα νὰ συνταράσῃ τοὺς μῦς αὐτῶν διὰ τοῦ σπασμοῦ τῆς ἀγαλλιάσεως ;

— Πριγκίπισσα, δὲν βλέπετε ὅτι εἶναι νύκτα ; αὐτὰ τὰ ὅποια λέγετε, δὲν γίνονται εἰς τὸ σκοτάδι.

— Ὁρατὸς οἴκτος !... ὁ κατάδικος ἀνέρχεται τὴν κλίμακα... αὕτη εἶναι ἡ ὄρα, τὴν ὁποίαν ἐξέλεξε νὰ ὀμιλήσῃ περὶ ἔρωτος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ζηλοτύπου συζύγου φρουρουμένην αὐστηρῶς γυναῖκα... Ἰδοὺ, δύο θηριώδεις, ὅπως ἰδῶσι καλλίτερον πῶς τιμωρεῖται τὸ ἔγκλημα, ἐρίζουσι καὶ διαπράττουσιν ἕτερον ἔγκλημα... Σιωπῆ !

— Τώρα ὁ κόσμος κοιμᾶται.

— Ἄς προσευχηθῶμεν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος ν' ἀποθάνῃ... ἃς προσευχηθῶμεν γονυπετεῖς... ἃς προσευχηθῶμεν... ἐτελείωσεν !... Ἐχει πατέρα ; μητέρα ; ἔχει τέκνα ;... Ὡ! ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν εἰκόνα τῆς ἀπελπισίας... Ἐγονυπέτησεν... Ὁ πέλεκυς ἀνυψώθη ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν... Ἡ κόψις αὐτοῦ πρέπει νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸν πάσσαλον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ πελέκεως καὶ τοῦ πασσάλου ὑπάρχει εἰς λαίμῳ... ἂ! μία κεφαλὴ πηδᾷ κατὰ γῆς... βρέχει αἷμα... Τὸ στόμα φαίνεται ὅτι δὲν ἐτελείωσε μίαν λέξιν... ἦτο αὕτη δέησις ἢ βλασφημία ;... Ἀπέθανε κατασπαρχθεὶς ὑπὸ τῆς λύσσης... Λιπόσαρκος χεῖρ τρέμουσα ἀρπάζει τὴν κεφαλὴν ἐκεί-

F D GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Μοχθηρέ ! ἔλεγεν εἰς τὸν ὀδηγοῦντα αὐτὴν ἀποσπατάρχην, σὺ με ἠπάτησας με τοὺς ὠραίους λόγους... σὺ με ὀδηγεῖς νὰ